

твърдѣ извѣстенъ е въ полската литература и журналистика подъ единъ псевдонимъ, който ний не можемъ да си припомнимъ сега.

„Може се каза, че не е имало времена по важни и по интересни за насъ българитѣ, отъ колкото днешнитѣ времена. Отъ една страна засѣдава Великото Нар. Събрание въ Търново и се готви да избере князь, а отъ друга — Великитѣ Сили се чудятъ какво повѣдение да държатъ спрямо това избиране. Нашиятъ вътрѣшенъ въпросъ, избиранieto господаръ на страната, е съпоставенъ така, между разнитѣ интереси на Великитѣ Сили, щото всѣка стѣпка и дума на послѣднитѣ, е по-важна и интересна отъ самитѣ наши вътрѣшни постѣпки и промени. Презъ такова едно време, ний мислимъ, че ще направимъ голѣма услуга на нашето общество, като вземемъ връхъ себе си грижата да го държимъ въ редовното течение на работитѣ, като му донасяме всѣкидневно най-интереснитѣ събития, които се случватъ въ Европа или у насъ, съпровождани въ сѣщото време съ изложение своитѣ възгледи по всѣки въпросъ. Съ предлагане услугата си да запознаваме обществото съ всичко що се върши по свѣта, а най-вече, което има особенъ интересъ за българитѣ, и, същевременно, като ставаме ръководители (?) на обществената мисль, считаме за нужно да кажемъ нѣколко думи, съ които ще опредѣлимъ какъ гледаме ние на тѣзи важна общественна дѣятелность, която се злоупотребява толкова много у насъ, отъ хора, които гледатъ на журналистиката като на каналъ, презъ когото могатъ да се прокаратъ всѣкакви нечистотии, средство, което се употребява за да се убие всѣка честна и безукорна дѣятелность у насъ. При разискванието на какъвто и да е общественъ въпросъ ние всѣкога ще биемъ на това, което има общественъ характеръ, а частноститѣ, семейния животъ у общественитѣ дѣятели, че този ималъ шкембе, онзи ходилъ скѣсанъ, а другия напудренъ и накиченъ, ще ги оставилъ да бѣдѣтъ достойние само на тѣзи наши вѣстникари, които сами сж се нарекли ръководители на общественото мнение. По вътрѣшнитѣ наши работи ще се ръководимъ и държимъ така, както го изискватъ истинскитѣ интереси на отечеството, като работимъ за сега да се спаси България отъ всѣка опасность, която ѝ грози. На всѣко увеличаване, което нѣма общественъ характеръ, ний нѣма да дадемъ мѣсто